

Ο ΠΟΝΗΡΟΣ ΑΕΤΟΣ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ: Αντιγόνη Τακτικού, Φίλιππος Ανδρεάτος
ΟΙΚΟΓΟΓΡΑΦΟΙ: Κωνσταντίνα Κοβάκη, Φίλιππος Νάσιου

[2
1

Μια φορά κι έναν καιρό η βασίλισσα μιας χώρας, η Ροζαλία γέννησε ένα παιδί. Τον πριγκίπα

Φίλιππο. Την ίδια κιόλας μέρα, καθώς ο πριγκίπας κοιμόταν, ένας αετός, χωρίς δεύτερη σκέψη, πήκε απ' το παράθυρο, άρπαξε με τα νύχια του το παιδί και βγήκε έξω απ' το παλάτι. Προκάλεσε όμως τόσο μεγάλη αναταραχή, ώστε κάποιοι τοξότες που το είδαν, άρχισαν να το χτυπούν με τα βέλη τους. Δυστυχώς, ο αετός ήταν τόσο γρήγορος, που τους ξέφυγε χωρίς να τον χτυπήσει κανένα βέλος. Όταν έφυγε, όλοι στο παλάτι ήταν πολύ δυστυχισμένοι εκτός από τον μεγαλύτερο πριγκίπα τον Γιάννη, ο οποίος ήταν αποφασισμένος να φέρει πίσω τον μικρό του αδελφό. Αν και πολέμησε τον αετό για πολλές ώρες, δεν κατάφερε να βρει ευκαιρία για να πάρει πίσω τον Φίλιππο. Μόλις επέστρεψε στο παλάτι με άδεια χέρια, προσφέρθηκε να βοηθήσει ο αμέσως μικρότερος πριγκίπας, ο Λουκάς. Καθώς ανέβαινε το βουνό που ζούσε ο αετός, τον είδε να κοιμάται στην φωλιά του αγκαλιά με το μικρό πριγκιπόπουλο. Όταν πλησίασε κοντά τους, για καλή του τύχη, ο αετός άφησε τον Φίλιππο για να βολεντεί. Τότε, ο Λουκάς άρπαξε την ευκαιρία και πήρε τον αδελφό του. Όμως, άρχισε να κλαίει γιατί διψούσε κι έτσι ξύπνησε τον αετό, ο οποίος βεγοντας τον πριγκίπα να παίρνει τον Φίλιππο θυμωσε πάρα πολύ!!! Ο Λουκάς πρόσεξε τον θυμωμένο αετό και χωρίς να το θέλει, άφησε τον αδελφό του μόνο και μόνο για να μην του επιθεθεί ο αετός. Έτσι γύρισε κι αετός με άδεια χέρια.

Από τότε, όλοι στο παλάτι προσπάθησαν να ξεχάσουν αυτό το γεγονός και να συνεχίσουν την μακρινή τους ζωή. Όμως η δεκαεννιάχρονη πριγκίπισσα Λίζα, δεν μπορούσε να ξεχάσει τον αδελφούλη της. Γι' αυτόν τον λόγο ζήτησε την άδεια απ' τους γονείς της να πάει η ίδια να φέρει τον μικρό Φίλιππο αλλά οι γονείς της της το απαγόρευσαν διότι φοβόντουσαν για εκείνη. Η πριγκίπισσούλα όμως, επέφερε. Μετά από μερικά λεπτά συζήτησης, οι γονείς της αποχώρησαν σκεπτόμενοι πως θα 'ταν η τελευταία τους ελπίδα να ξαναδούν τον χαμένο, πολύτιμο γιό τους. Αφού κατάφερε να σκαρφαλώσει στο βουνό που ζούσε ο αετός, τον βρήκε να κοιτάει τον μικρό κολησμένο πριγκίπια. Μόλις πλησίασε στο ζωό, την κοίταξε απλυσμένο, σαν να της λέγε να φύγει. Τότε η γενναία Λίζα κάθισε δίπλα στο κορμάκι της και ρώτησε ευγενικά τον αετό αν θα μπορούσε να της δώσει τον αδελφό της επειδή τον αγαπούσε όσο τίποτα άλλο. Εκείνος της έγνεψε καταφατικά χωρίς να μπορεί να πιστέψει πως του μίλησε κάποιος πρώτη φορά τόσο ευγενικά. Τότε πήρε τον Φίλιππο και τον ακούμπησε απαλά στην αγκαλιά της πριγκίπισσας. Από εκείνη την μέρα, η Λίζα επισκεπτόταν συχνά τον αετό και πήγαιναν μετέωρα σε τόπους μακρινούς.

ΤΕΛΟΣ ΚΑΛΟ

ΟΛΑ ΚΑΛΑ!
